

Nguyệt Lạc Tây Sơn

TIN BUỒN

Nhóm **Con Ong Việt** và Nguyệt San **Con Ong Việt**
xin thành kính chia buồn cùng tang quyến và thông báo cùng toàn thể
Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam

Thầy: **TRẦN NGỌC HUYẾN**

Cựu Đại Tá Chỉ Huy Trưởng Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam
đã từ trần ngày 15 tháng 11 năm 2004 tại Houston Texas

Tin thầy ra đi là tin đau buồn cho gia đình cựu
SVSQ **TRƯỜNG VÕ BỊ QUỐC GIA VIỆT NAM**

Thầy đã vĩnh viễn ra đi nhưng thầy còn sống mãi trong tình yêu thương,
kính trọng và biết ơn của các Cựu Sinh Viên Sĩ Quan đã được thừa hưởng
công ơn thầy dạy bảo và tạo dựng cho Trường những truyền thống tốt đẹp,
hào hùng.

Nguyện Cầu hương hồn thầy sớm về nước Chúa.

Trần Ngọc Huyền
(Cựu chỉ huy trưởng TVBQGVN)

Văn Tế **Chiến Sĩ Trận Vong**

(*đọc trong lễ truy điệu truyền thống, đêm trước ngày lễ mãn khóa của trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam*)

Lúc bấy giờ.
Trên cánh đồng chiêm Bắc Việt.
Bên con lạch nhỏ Đồng Nai
Trong đám rừng sâu Trung Việt
Phút chốc.
Liệt vị đã trở nên người thiên cổ.
Sự nghiệp đang công đeo đuổi.
Thôi - Cũng đành gián đoạn nửa
đường!
Chí tang bồng hăng mong thực hiện
Thôi - Cũng đành ôm hận nghìn thu!
Mô đất lạ chôn vùi thân bách chiến
Đám sương mù tàn tạ mảnh chiến y.
Đành rằng chốn trần gian
nào ai mong sống mãi.
Nhưng lúc quốc thù chưa gột rửa.
Chí làm trai chưa toại mộng hải hồ
Thì hận tuyền đài
làm sao ngăn được giòng huyết lệ
Lại còn - người thân - kẻ thuộc.
Ốn cù lao - nghĩa vợ chồng - tình
huynh đệ - Bao tình cảm sao nỡ dứt
cho đành!
Chiến sĩ trận vong!
Chiến sĩ trận vong!
Chiến ... sĩ ... trận ... vong!
Non nước Việt vẫn thắm tươi cùng
thảo mộc
Giòng Lạc Hồng còn tồn tại với thời
gian

Bởi đâu! ... Vì đâu!
Thân chiến sĩ đắp xây nên thế hệ
Máu anh hùng nhuộm thắm lá cờ
Nam.
Đêm nay gió lạnh trên đồi thông
đang trời dậy,
Ánh lửa hồng đang mờ tỏ từng hồi.
Chiến sĩ trận vong!
Chiến sĩ trận vong!
Chiến ... sĩ ... trận ... vong!
Hãy trở về chứng giám - một đoàn
trao ưu Việt đã sẵn sàng lên đường
phục vụ quê hương.
Thế rồi cũng có lúc - chí còn mong
tiến bước - nhưng sức không kham
nổi đoạn đường - Chúng tôi cần được
dắt dìu.
Chiến Sĩ Trận Vong - có linh thiêng
- hãy chỉ lối đưa đường.
Hãy nung nấu tâm can chúng tôi -
bằng ngọn lửa thiêng truyền thống.
Ngày mai đây - một đoàn trai sẽ hăm
hở lên đường- Nổi chí tiên nhân -
làm tổ quốc non sông thêm phần rạng
tỏ.

Chúng tôi không tìm an lạc dễ dàng
Mà chỉ khát khao gió mưa cùng
nguy hiểm.

Trần-Ngọc-Huyền

Cựu Chỉ Huy Trưởng TRƯỜNG VÕ BỊ QUỐC GIA VIỆT NAM

Những Lời Nhắc Nhủ Các “Cùi”

Các “Cùi” thân mến,

Tôi đã gác bút nhiều năm. Vì tuy không dám ví mình với nhà thơ tiền bối, đôi khi rút tập giấy trắng để trên bàn định viết, tôi lại vứt bút đứng dậy:

“*Câu VẤN nghĩ đắn đo chẳng viết,
Viết CHO ai, ai biết mà đưa?*”.

Nhưng vừa rồi, anh Hiến đến nhắc tôi: tháng 12 này là kỷ niệm 25 năm khoá 16 tốt nghiệp và đề nghị tôi viết một bài cho bản Tin-Tức của các anh.

Vì vậy hôm nay, tôi đang làm ngược cái thông lệ trong giờ nhàn rỗi của tôi (là ngồi yên nghe thiên hạ xào xáo, rồi có khi thì ngừng đầu lên trời cười hồ hồ một tràng, khi khác lại chạy vào phòng rửa tay, nhổ bãi nước bọt, rồi chửi thề rất tục một mình), để cầm bút viết bài này đến những ai còn muốn nhận mình là “Cùi”, thuộc Khoá 16 hoặc các khoá khác về sau.

*

Ngày mãn khoá của Khoá 16, 25 năm về trước, có một giá trị tượng trưng sâu rộng:

Trường Võ Bị Quốc Gia đã từng:

- Trước ngày đó, đào tạo hàng ngàn sĩ quan anh hùng.

Nhưng trước đó mấy năm, một chương trình huấn luyện và phương pháp mới đã đem ra áp dụng lần đầu, chú trọng về cả 3 phương diện “Kỹ thuật nghề nghiệp” (= quân sự), “Kiến thức” (= văn hóa) và “Tinh thần (= lãnh đạo chỉ huy), đặt trọng tâm vào sự “học hỏi” và “suy luận”, để “tự chọn” thay vì lối huấn luyện “nhìn cho thuộc” để bắt chước làm theo, để “khỏi bị phạt”.

Nếu Khoá 16, trong khi đem ra thử lửa trên chiến trường, tỏ ra hèn nhát, thiếu tư cách lãnh đạo, thì không những tương lai của họ sẽ bị chôn vùi, mà chương trình và phương pháp huấn luyện mới tại quân trường chắc chắn cũng phải bị loại bỏ, nhất là ngay cho đến phút chót, số lớn người có quyền và có uy thế trong Quân

Đội vẫn hoài nghi sự hiệu nghiệm và hết sức chống đối chương trình văn hóa và phương pháp huấn luyện tinh thần.

Khoá 16 quả thực, đã không phụ lòng tin tưởng của các người đã đào tạo nên họ.

Chỉ trong vòng mấy tháng, tuy kỹ thuật quân sự của họ còn phải được trau dồi nhiều năm trong khói lửa của chiến trận; nhưng lòng dũng cảm, chí kiêu hùng, thái độ ưu tư với thuộc cấp, mối khát vọng thúc dục họ vươn lên cho tới cái “Cao Sang”, cái “Đẹp Đẽ”, cái “Trọn Vẹn” khi thi hành bốn phận, vì trí óc và sự suy luận đã giúp họ ý thức rằng việc họ phải làm là “cần thiết” cho lý tưởng mà họ đã lựa chọn; vì thế mà họ không chịu thỏa mãn với những kết quả “trung bình” đạt đến nhờ sự lo sợ bị trừng phạt hay lời khen thưởng của thượng cấp.

Những cái gì khó tả ấy đã sớm liệt một số sĩ quan thuộc khoá 16 vào hàng ngũ đặc-biệt của anh hùng cận đại.

Rồi tuy, chiến tích của đoàn trai này không cứu được nước Việt mền yêu, như nhiều người đã từng ngậm ngùi tiếc cho cơ đồ dân tộc là đoàn trai này đã tham chiến quá muộn và quá ngắn hạn trước ngày nước Việt bị mất ! . . .

Bởi vậy, cầm bút viết bài này hôm nay, tôi muốn long trọng viết lên mấy chữ “Cảm Tạ Chân Thành” những ai trong Khoá 16 - cũng như các khoá sau - trong những khi xông pha giết giặc đã từng cảm thấy trong huyết quản dâng lên một mối khát vọng để sự cần thiết phải làm cho được điều “Phải Làm”; rồi sau phút đó, nhớ lại sự nguy hiểm, khó khăn mình đã chấp nhận và vượt qua, bỗng cảm thấy mình “Cao Sang”, “Thích Thú”, có khi không cần, không chờ đợi sự khen thưởng của thượng cấp.

Các “Cùi” này quả thật đã tu luyện được cái sức mạnh thần bí mà tôi mong ước “Cùi” của tôi phải có, khi nhận lãnh văn bằng tốt nghiệp.

*

Đọc đến đây, có người băn khoăn:

- Có sự mong ước cao siêu về học trò mình như vậy, cơ sao lại gán cho họ cái biệt hiệu Xấu xí là “CÙI” ?

Trước khi giải đáp sự băn khoăn hữu lý này, để tôi nhắc lại một mẩu chuyện nhỏ:

Ngày 1 tháng 5 năm 1975, khoảng 1 giờ trưa, sau khi được chiến hạm hải quân HQ17 cứu từ tàu 608 chết máy, sắp chìm, tôi tìm được chỗ có bóng mát ngồi xuống rồi gục đầu thiếp đi. Bỗng chốc, tôi nghe có tiếng giày dừng lại chỗ tôi ngồi, rồi có tiếng hỏi:

- “Xin lỗi, Ông có phải là cựu Đại Tá Huyền, Chỉ huy trưởng Trường Võ Bị Quốc gia trước đây không?”.

Tôi mở mắt, nhìn lên thấy một trung úy hải quân khoảng 25, 26 tuổi.

Tôi trả lời:

- “Vâng, tôi là cựu Đại Tá Huyền đây!”.

Ông trung úy bèn bước lui, chụm hai chân lại, đưa tay mặt ngang trán chào kính rồi nói:

- “Tôi là “X...; Cùi khóa Y...; tôi vào trường mấy năm sau khi Đại Tá đi rồi nhưng tôi vẫn kính phục Đại Tá vì các cán bộ niên trưởng vẫn nhắc tới trào của Đại Tá luôn. Hôm nay, tôi nhận diện Đại Tá là nhờ tấm ảnh Đại Tá treo trong phòng danh dự.

Xin phép Đại Tá, để tôi chạy báo tin cho các anh em Võ Bị trên tàu biết.

Nói xong, ông trung úy chào tôi một cách vội vàng rồi chạy đi.

Một lát sau, ông ta dẫn đến mười mấy sĩ quan, từ thiếu úy đến thiếu tá. Mọi người tự giới thiệu: - “Tôi là Y... “CÙI” khóa X...” v.v... Tôi đứng yên, cắn chặt môi, dùng nghị lực ngăn dòng nước mắt đang muốn trào xuống trên khuôn mặt hốc hác sau một đêm thức tới sáng và 30 giờ nhịn đói, để đám “Cùi non” nầy khỏi thấy mình đang muốn khóc vì quá cảm động (Nếu bây giờ, “thầy chú Cùi” nào trong đám này vớ được bài này thì cứ việc cười, “Cùi già” này không sợ xấu nữa đâu!) .

Và lẽ dĩ nhiên, sau đó đám “Cùi” phân chia trách nhiệm lo phần ăn ở cho tôi rất chu đáo như một tân khách danh dự.

Việc các sĩ quan hải quân nầy rủ nhau đến nhận diện một cựu chỉ huy trưởng mà họ chưa từng quen biết đã “nói” lên được một “cái gì quá đẹp” trong truyền thống và nghi lễ Võ Bị. Huống chi, mặc dầu có sự ngắt quãng của thời gian giữa tôi và họ, mọi người đã tự ý xưng mình là “Cùi”; dùng cái biệt hiệu xấu xí mà tôi đã gọi toán chim đầu đàn của tôi, như muốn cho tôi hiểu là họ hãnh diện nhận làm kẻ đã được hấp thụ đường lối giáo dục mới, mặc dù lúc ấy tôi đã đi rồi.

Điều làm tôi cảm động hơn nữa, là họ tự đặt mình vào vai vế “đàn em”, mặc dù trong cái nghịch cảnh ngày hôm ấy, tôi chỉ là một thường dân tị nạn gần chết được cứu thoát, mà họ là những người thuộc thành phần “chủ nhân tàu” và “ân nhân”!

Hiểu được cái cử chỉ đẹp tuyệt vời ấy của toán “Cùi non” này, làm sao tôi chẳng muốn khóc !!!

*

Danh từ xấu xí “Cùi” được tôi dùng để phản ứng lại sự chống đối của các cấp cao trong Quân đội thời ấy, và sự nghi ngờ về hiệu quả chương trình huấn luyện mới.

Thâm ý của tôi là một mặt chuẩn bị tinh thần học trò mình thế nào để “Sinh tồn về vang” với mọi nghịch cảnh sau ngày ra trường, kể cả bí quyết xử thế với các thượng cấp “răng đen mã tấu, ác và ngu”; mặt khác, luyện sự chịu đựng, gan lì dùng để nghịch cảnh hoặc loại thượng cấp này “bẻ gãy”; đồng thời sẵn sàng chấp nhận sự ngược đãi của kiếp “làm hủi - làm Cùi”, sống biệt lập với người đồng bệnh, trong khi bị quần chúng khinh tởm, lánh xa, mà vẫn “Vui vẻ”, “Cao sang” làm “Cái đẹp”.

Tôi tin chắc là phương pháp huấn luyện mới sẽ thành công và toán Sinh viên đầu tay của tôi sẽ gây tiếng vang sau ngày ra trường.

Vì vậy, tôi dùng danh từ xấu xí “Cùi” để gọi Sinh viên của tôi như là lời thách đố cao ngạo với những ai trong chính phủ và quân đội, không tin ở phương pháp của tôi và tài năng của Sinh viên do phương pháp ấy tạo nên.

Lời thách đố “Cao ngạo” về nó được quan niệm như thế này:

Đám đông, tuy quyền cao chức lớn, nhưng thiếu cận; tuy có kinh nghiệm về binh-nghiệp, nhưng là vì “sống lâu lên lão làng” thấy người trước có thể là ngoại quốc, làm thế nào, thì bây giờ mình bắt chước làm theo, không biết suy tư, tìm tòi và cải tạo.

Họ được Tây dạy: “Sức mạnh của Quân đội là Quân kỷ”, mà không bao giờ vươn lên hiểu được là “Sự chấp nhận một lý tưởng cao đẹp, thực tiễn nhờ sự suy luận hữu lý của một trí óc ngay thẳng” còn mạnh gấp ngàn lần quân kỷ, vì quân kỷ chỉ nặng về tính chất tiêu cực. Vì vậy, đám chỉ huy tướng, tá, úy loại này rất sợ thuộc cấp “có chữ, có đầu óc, biết suy luận, biết phê phán”.

Mà Khóa 16 chỉ gồm có hơn 200 người, dĩ nhiên sẽ trở thành thiểu số mang những

sắc thái mà đám đông kia ghê tởm. Vì vậy, đám thiểu số sẽ bị đối xử như một lũ “Cùi”, bị chèn ép, nghi ngờ, lỗi nhẹ xé ra to.

Nhưng mặc dầu bị nghịch cảnh, thiểu số này tỏ ra có tài năng, anh hùng, khí phách, thì rốt cuộc AI LÀ CUI AI KHÔNG LÀ CUI ?

Bởi vậy, mấy trang trước đây, tôi mới long trọng “cảm tạ chân thành” những “Cùi” nào quả thật xứng đáng với cái quan niệm căn bản trên đây, quả thật đã tận dụng cái “sức mạnh thần bí” ấy, đạt đến những chiến tích mà bậc thầy phải cúi đầu khâm phục.

*

Hai mươi lăm năm đã trôi qua rồi !

“Đường danh lợi = bùn pha sắt xám
Mặt phong trần = nắng râm màu nâu”...

Thực tế của cuộc đời, với những thân tượng mới, mà một số người trong đoàn trai này đã không may mắn gặp trên chốn giang hồ, có thể đã dần dần “phế bỏ” đi phần nào cái “võ công thần bí” ấy, làm họ quên cái hình ảnh của hơn 200 chàng trai, “đôi mắt sáng ngời vì men say chiến đấu”, đang quỳ gối trên sân cỏ, đưa tay lên thể trước mặt hơn ngàn quân sĩ, các thầy và đàn em, quyết một lòng sắt son cho cái LÝ TUỞNG mà mình đã lựa chọn.

Nhưng tôi biết rõ là việc nhân tạo đều phải lệ thuộc vào hiện tượng “tương đối”.

Đời Trần đã có Trần Bình Trọng, thì cũng đã có Trần Ích Tắc; đời Lê có Lê Lai thì cũng đã có Lê Chiêu Thống.

Vì vậy, khi viết bài này, tôi chỉ muốn TRI ÂN và HÃNH ĐIỆN, nhớ tới khoảng thời gian ngắn khi đoàn trai này, 100 người như một, đã thực sự tỏ ra kiêu hùng, gây nên tiếng vang dội và gương sáng cho các khóa 17, 18, 19 và các khóa về sau noi theo.

Sự kiêu hùng, tài đức của các thế hệ Võ Bị này đã làm cho giấc cộng thù ghét quân trường tạo nên họ, đến nỗi năm 1985, trong cuộc phỏng vấn con tôi về chương trình đoàn tụ gia đình, nhân viên cộng sản còn cảm hờn hỏi: - “Anh còn nhớ cha anh đã chỉ huy cái “LÒ SẮT SINH ĐÀ LẠT” không ? !! Nhìn lại 25 năm về trước, tính lại sổ sách, ta nhận thấy gì?

Nước chúng ta đã mất. Bạn hữu chúng ta thì người đã chết, kẻ đang đau khổ trong cái thế giới tối tăm mà thú vật đang trả thù con người.

Mộng ước của chúng ta 25 năm về trước, đâu có phải là nhận kiếp tị nạn trên vùng đất xa lạ này, làm cái công việc này, ẩn náu dưới mái nhà này, và mĩa mai hơn nữa, là mang cái quốc tịch này?

Vậy còn mộng ước bây giờ ?

Thôi! Hãy yên lặng, đừng mọi sự ước đoán tại đây.

Để cho mỗi cá nhân tự ý xây mộng ước của riêng mình. Không nên phê phán và bình luận, mà chỉ cầu nguyện cho mộng ước của bạn mình sớm thành tựu, miễn là được quan niệm và theo đuổi trong vòng cương thường đạo lý.

Riêng tôi, thì 25 năm nữa, chắc chắn là tôi không còn sống trên đời để viết lên câu văn lảm cẩm gửi cho “Cùi cha, Cùi con, Cùi cháu” đọc, mà chỉ có mộng ước gàn dở sau đây:

- “Là thời ấy, ở vùng nào đó, còn có tên “Cùi”, có thể thành phần còn sót lại của khoá 16, hoặc của các khoá 17, 18, 19, hoặc của các khoá của những năm kế tiếp của đám “Cùi con” trên tàu HQ17 thưở nọ, hoặc của các khoá sau đó nữa, hoặc chẳng phải là khoá nào cả của Trường Võ Bị, nhưng chẳng biết LÀM SAO và TỬ BAO GIỎ đã bị nhiễm bệnh “Cùi”, rồi vì thế, đã cố gắng sống cho lý tưởng của mình đã chọn, làm “hết sức” mình việc-mình-cho-là-phải, không cần biết thành công hay thất bại. Ai khen cũng vui một lát rồi quên đi; mà có người chê thì cũng mặc kệ.

Cả đời chỉ sợ buổi sáng nhìn gương khi chải tóc, phải thấy mặt mình tối tàn, như bần, làm điều bậy, giờ nhàn rồi ngồi yên nhìn, nghe thiên hạ xào xáo bên ngoài, rồi có lúc thì ngẩng đầu lên trời cười hô hố một tràng; vợ con chẳng hiểu lý do tại sao mà có lúc lại chạy ra vườn nhỏ bãi nước bọt rồi chửi thề rất tục một mình!

Thân mến,

(ký tên)

Huyền

Phụ Trang Hình ảnh

Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam

Bắn cung lễ mẫn khóa

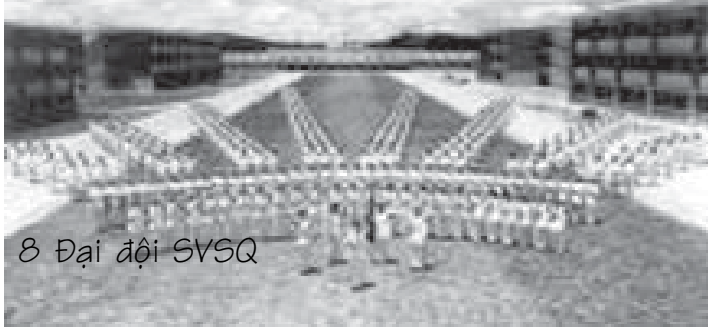
Thư Viện

Quân phục làm việc
Tác chiến & Blouson

Đại lễ mùa đông

8 Đại đội SVSQ

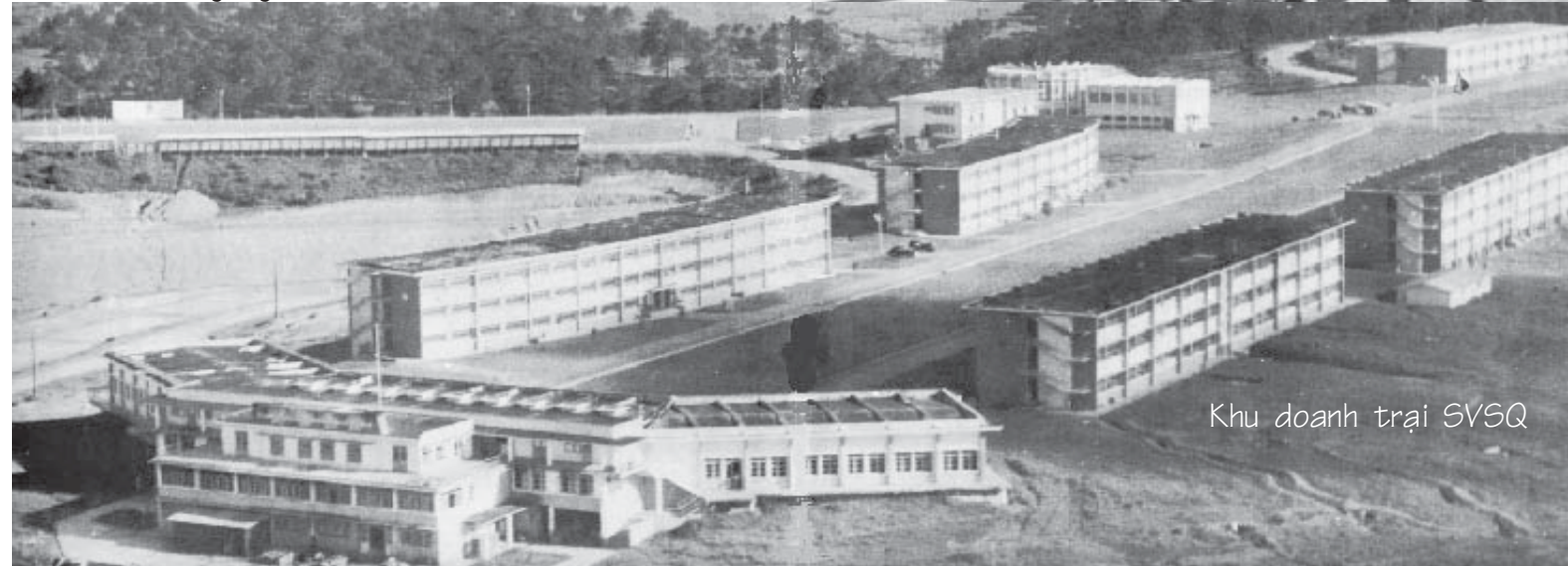
Đi học về

Phòng ngủ SVSQ

Diễn diễn hành đi ăn (vào phạn xá)

Khu doanh trại SVSQ